

Arrest

nr. 173 901 van 1 september 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 29 maart 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 maart 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 juni 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juli 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat HAUWEN *loco* advocaten D. ANDRIEN en J. DIBI en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger te zijn, Tsjetsjeens van origine, en afkomstig uit het dorp Simsir gelegen in de regio Khasavyurt, Republiek Dagestan, Russische Federatie. In maart 2010 werd u uitgehuwelijkt aan een zekere A. R. (...). Na uw huwelijk ging u bij uw schoonouders wonen in het dorp Batashyurt. In maart 2011 werd uw dochtertje A. S. (...) geboren. Uw man was heel gelovig en ging vaak naar de moskee. Hij werkte niet, maar u wist niet met welke activiteiten hij zich bezighield. Begin januari 2013 bracht hij op een dag vier onbekende mannen mee naar jullie huis. Eén van hen was gewond. Deze mannen verbleven ongeveer twee weken bij jullie in de schuur, maar uw man gaf u geen uitleg over de reden van hun komst. Na hun vertrek ontvingen u en uw man een convocatie op jullie naam om zich voor ondervraging aan te melden op het politiebureau. Daar werden jullie elk apart ondervraagd. U vernam dat uw man verdacht werd van betrokkenheid bij rebellenactiviteiten. Na de

ondervraging mochten jullie terug naar huis gaan. Ongeveer een week later vielen leden van de ordediensten 's avonds laat jullie huis binnen. Ze sloegen uw schoonvader en namen uw man mee. Een week later kon uw schoonvader hem vrijkopen. Uw man werd tijdens zijn detentie mishandeld. Enige tijd later kwam er een convocatie toe op naam van uw man. Hij ging zich niet aanmelden. In april 2013 vielen leden van de ordediensten op een namiddag opnieuw jullie huis binnen en namen uw man mee. Ongeveer tien dagen later werd hij zwaar toegetakeld bij de poort van jullie huis achtergelaten. In mei 2013 ontving uw man nog een convocatie op zijn naam waarna hij vertrok. U wist niet waar hij naartoe ging en u hebt vanaf dan geen nieuws meer van hem vernomen. Met het oog op uw veiligheid besliste uw vader enkele maanden later dat u beter kon terugkeren naar uw ouderlijke woning in het dorp Simsir. Daar ontving u verschillende convocaties op uw naam. Omdat u zwanger was, legde u vader telkens medische attesten voor bij de politie als reden waarom u zich niet kon aanmelden voor ondervraging. In oktober 2013 deden de ordediensten echter een inval bij uw ouders. Ze wilden u meenemen, maar uw broer kon dit verhinderen. Daarom werd hij meegenomen naar het politiebureau. Enkele dagen na zijn vrijlating namen de ordediensten de paspoorten van u en uw familieleden in beslag. Jullie kregen ze enige tijd later terug. U ontving nog convocaties op uw naam, maar uw vader legde telkens medische attesten voor dat u niet in staat was om zich aan te melden voor ondervraging. Op 13 januari 2014 vertrok u vanuit Khasavyurt samen met uw dochtertje S. (...) met de bus naar Moskou. Daar nam u de trein naar Brest, Wit-Rusland, waar u op een andere trein overstapte naar Polen. Op 16 januari 2014 diende u een asielaanvraag in Polen in, maar u wachtte het resultaat van uw aanvraag niet af. U vertrok naar Frankrijk waar u op 24 januari 2014 asiel aanvroeg. Op 27 januari 2014 werd uw zontje A. D. (...) daar geboren. Op 5 juli 2014 werd uw asielaanvraag door de Franse asielinstanties afgewezen. In november 2014 reisde u verder naar België waar ook uw zussen, A. S' (...) (O.V. (...)) en A. A. (...) (O.V. (...)), al jaren wonen. U vroeg asiel aan op 7 november 2014. U vernam nog dat uw broer in december 2014 door de ordediensten in elkaar werd geslagen en werd meegenomen. In het kader van uw asielaanvraag legde u een kopie voor van de Belgische identiteitskaart van uw zus A. Z. (...) alsook een kopie van de Belgische verblijfstitel van uw zus A. A. (...).

B. Motivering

U verklaarde uw land van herkomst ontvlucht te zijn, omdat u er problemen kende met de ordediensten omwille van de betrokkenheid van uw man bij rebellenactiviteiten (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 27/10/2015, p. 5-12).

Er dient echter te worden vastgesteld dat u er omwille van onderstaande redenen niet in geslaagd bent om uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Vooreerst dient er op gewezen te worden dat u meerdere essentiële elementen in uw asielrelaas niet vermeld hebt in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal die ingevuld werd op de Dienst Vreemdelingenzaken. Zo maakte u vooreerst geen melding van het feit dat uw man enkele rebellen in jullie schuur heeft schuilgehouden, wat zoals uit uw verklaringen tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal gebleken is, toch de directe aanleiding vormde van zijn problemen met de ordediensten. U stelde namelijk dat uw man, behalve afkeer van mensen omdat hij een baard had en naar de moskee ging, eerder geen concrete problemen met de ordediensten kende (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 09/02/2016, p. 9-10). In de vragenlijst had u merkwaardig genoeg enkel aangehaald dat uw man problemen had met de politie omdat hij een baard had en naar de moskee ging (zie vragenlijst Commissariaat-generaal, vraag nr. 3.5). Verder maakte u in de vragenlijst in het geheel geen melding van de volgende cruciale elementen, met name het feit dat er twee invallen van de ordediensten plaatsvonden in jullie huis waarbij uw man telkens werd gearresteerd en ernstig werd mishandeld tijdens zijn detentie, alsook de inval in uw ouderlijk huis waarbij de ordediensten u met geweld wilden meenemen en uw broer in uw plaats werd meegenomen. Uw uitleg voor deze omissies dat uw gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken erg kort was en dat u toen eigenlijk niet beseftte dat het een interview betrof (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 27/10/2015, p. 3, 12 en gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 09/02/2016, p. 12), is evenwel niet aannemelijk te noemen. Van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag immers worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Ondanks het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon redelijkerwijs verwacht worden dat u dergelijke dermate essentiële elementen in het vervolgingsrelaas toch zou vermelden. Deze vaststellingen ondermijnen bijgevolg de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig.

Verder kan worden opgemerkt dat uw verklaringen tijdens uw opeenvolgende gehoren voor het Commissariaat-generaal nog enkele opmerkelijke tegenstrijdigheden en incoherenties bevatten die allen

aan de kern van uw asielrelaas raken en bijgevolg verder afbreuk doen aan de geloofwaardigheid ervan.

Met betrekking tot de periode van uw verblijf bij uw schoonouders na het vertrek van uw man verklaarde u tijdens uw eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal dat de ordediensten enkele dagen later langskwamen om te informeren waarom uw man niet was ingegaan op zijn convocatie en de paspoorten van u en uw schoonouders voor enkele dagen in beslag namen, en dat er toen ook al twee convocaties op uw naam waren toegekomen waarop u niet bent ingegaan (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 27/10/2014, p. 8, 9). In uw tweede gehoor stelde u in strijd met uw eerdere verklaringen dat zolang u nog bij uw schoonouders woonde de ordediensten daar na het vertrek van uw man niet meer zijn langsgesproken en dat er toen enkel nog convocaties op naam van uw man zijn toegekomen, maar niet op uw naam (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 09/02/2016, p. 11, 13).

Wat betreft uw daaropvolgende verblijf in uw ouderlijke woning tot uw vertrek uit het land stelde u in uw eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal dat de ordediensten daar in augustus 2013 al een eerste keer waren langsgesproken om te vragen waarom u niet ingegaan was op de convocaties. Daarna deden ze een inval in uw ouderlijke woning in oktober 2013 en enkele dagen later kwamen ze een derde keer langs om jullie paspoorten in beslag te nemen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 27/10/2015, p. 10, 11). In uw tweede gehoor beweerde u daarentegen echter dat de ordediensten in die periode slechts twee keer naar uw ouderlijke woning zijn gekomen, namelijk bij de inval in oktober 2013 en enkele dagen later toen ze jullie paspoort in beslag namen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 09/02/2016, p. 7, 8, 13).

Toen u vervolgens met deze tegenstrijdige verklaringen geconfronteerd werd, verklaarde u het zich niet allemaal meer te herinneren, omdat u zoveel stress hebt gehad (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 09/02/2016, p. 13), wat geen aanvaardbare uitleg biedt. Van dergelijke ingrijpende gebeurtenissen in uw leven kan namelijk redelijkerwijs verwacht worden dat ze in uw geheugen gegrift zouden zijn zodat u daar achteraf coherente verklaringen over kan afleggen. Voorts met betrekking tot de door u aangehaalde geheugenproblemen waaraan u zou lijden en waardoor u zich bepaalde zaken niet meer zou kunnen herinneren (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 09/02/2016, p. 13), kan er op gewezen worden dat u van deze geheugenproblemen merkwaardig genoeg geen melding hebt gemaakt tijdens uw eerste gehoor en dat uit de gehoorverslagen duidelijk blijkt dat u wel degelijk in staat bent om precieze en gedetailleerde verklaringen af te leggen. Bovendien legde u ter staving van uw beweerde geheugenproblemen geen enkel medisch en/of psychologisch attest voor waardoor u er niet in geslaagd bent om aannemelijk te maken dat de vastgestelde tegenstrijdigheden werkelijk hieraan te wijten zouden zijn.

Met betrekking tot de door u aangehaalde inval in uw ouderlijke woning in oktober 2013 stelde u tijdens uw eerste gehoor dat de ordediensten toen uw broer en vader hebben geslagen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 27/10/2015, p. 10). In uw tweede gehoor verklaarde u aanvankelijk in strijd hiermee dat uw vader en broer bij deze inval niet werden geslagen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 09/02/2016, p. 8). Toen u vervolgens op deze tegenstrijdigheid gewezen werd, paste u uw verklaringen aan en beweerde u dan weer dat uw vader en uw broer wel werden geslagen. U verklaarde dat deze incoherentie te wijten was aan uw zenuwachtigheid (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 09/02/2016, p. 12), wat niet overtuigend is. In verband hiermee kan er nogmaals op gewezen worden dat aangezien dergelijke ingrijpende gebeurtenissen in uw leven normaal gezien in uw geheugen gegrift zijn redelijkerwijs verwacht kan worden dat u hierover coherente verklaringen kan afleggen.

Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat er in het kader van het onderzoek van uw asielaanvraag informatie betreffende uw asieldossier in Polen door het Commissariaat-generaal werd opgevraagd bij de Poolse asielinstanties (waarvan er zich een kopie in het administratief dossier bevindt). Deze informatie vermag niet om bovenstaande vaststellingen te wijzigen.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in

de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begreemd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bovenstaande vaststellingen zijn niet van die aard dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard om afbreuk te doen aan bovenstaande argumentatie. De kopie van de Belgische identiteitskaart van uw zus A. Z. (...) alsook een kopie van de Belgische verblijfstitel van uw zus A. A. (...) bevatten louter persoonsgegevens van uw twee zussen in België en tonen bijgevolg uw familieband met hen aan, maar deze documenten bevatten verder geen informatie die bovenstaande vaststellingen in positieve zin kunnen wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 3 en 13 EVRM, van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de artikelen 17, § 2 en 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Tevens meent zij dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

2.2.1. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partij niet aanvoert op welke manier voormelde richtlijn 2008/115/EG zou zijn geschonden, terwijl de uiteenzetting van een middel niet alleen vereist dat wordt aangevoerd welke bepaling of welk beginsel geschonden wordt geacht, doch ook de manier waarop ze werden geschonden door de bestreden beslissing. Verzoekende partij beperkt zich in haar betoog tot een loutere verwijzing naar voormelde richtlijn. Dit onderdeel van het middel is derhalve niet ontvankelijk.

2.2.2. Tevens stelt de Raad vast dat verzoekende partij artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen louter vermeldt zonder ook maar de minste verwijzing naar de bestreden beslissing of de aanduiding hoe deze het voormeld artikel zou hebben geschonden. Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt echter dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Gezien verzoekende partij geen enkele concrete aanwijzing geeft van hoe de bestreden beslissing voormeld artikel zou hebben geschonden, is dit onderdeel van het middel eveneens onontvankelijk.

2.2.3. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

Met betrekking tot artikel 13 EVRM stelt de Raad vast dat verzoekende partij evenmin aantoonde op welke wijze deze verdragsbepaling door de bestreden beslissing zou zijn geschonden. Verzoekende partij beperkt zich in haar betoog tot een loutere verwijzing naar voormeld artikel. Dit onderdeel van het middel is derhalve niet ontvankelijk.

2.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.5. Daar waar verzoekende partij stelt dat onjuiste verklaringen op zich niet een voldoende reden zijn om de vluchtelingenstatus te weigeren, dat de interviewer de verantwoordelijkheid heeft om deze verklaringen in het licht van de omstandigheden van elk dossier te interpreteren en dat *in casu* door verwerende partij een manifeste appreciatiefout werd begaan door telkens de meest nadelige interpretatie te weerhouden, beaamt de Raad dat onjuiste verklaringen niet noodzakelijk dienen te leiden tot de ongegrondheid van de asielaanvraag. *In casu* heeft verwerende partij echter vastgesteld dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het asielrelaas van verzoekende partij gelet op verschillende omissies en flagrante tegenstrijdigheden in haar verklaringen omtrent essentiële elementen van haar asielrelaas, met name de problemen die zij, haar man en haar familie zouden hebben gekend met de ordediensten en omwille waarvan zij haar land is ontvlucht. Aangezien deze bevindingen allen betrekking hebben op essentiële elementen van het weergegeven asielrelaas zijn deze wel degelijk van aard om de weigeringsbeslissing te gronden. De Raad merkt verder eveneens op dat deze vaststellingen gebaseerd zijn op de uitgebreide verklaringen die verzoekende partij tijdens haar gehoren op het Commissariaat-generaal heeft afgelegd met behulp van een tolk. Wat nog de bemerking van verzoekende partij betreft dat door verwerende partij telkens de meest nadelige interpretatie werd weerhouden, stelt de Raad vast dat dit een blote bewering betreft daar verzoekende partij niet aantoonde welke elementen volgens haar voor interpretatie vatbaar waren en waar een andersluidende interpretatie van verwerende partij tot een andere beslissing zou hebben kunnen leiden.

2.2.6.1. Verder betoogt verzoekende partij dat zij niet in de gelegenheid gesteld is geweest om volledige verklaringen af te leggen bij de Dienst Vreemdelingenzaken, daar zij steeds onderbroken werd door de tolk. De omissies in haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken zijn dan ook hieraan te wijten.

2.2.6.2. De Raad stelt evenwel vast dat nergens uit de vragenlijst die werd ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat verzoekende partij werd onderbroken door de aanwezige tolk. Door verzoekende partij werden geen opmerkingen in verband met de tolk gemaakt, noch tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken, noch tijdens haar gehoren op het Commissariaat-generaal (administratief dossier, stukken 5, 7 en 10). Dit argument kan dan ook geenszins overtuigen om te verklaren waarom verzoekende partij verschillende essentiële elementen in haar asielrelaas – het feit dat haar man enkele rebellen in hun schuur heeft schuilgehouden, het feit dat er twee invallen van de

ordediensten plaatsvonden in hun huis waarbij haar man telkens werd gearresteerd en ernstig werd mishandeld tijdens zijn detentie en het feit dat er ook een inval plaatsvond in haar ouderlijk huis waarbij de ordediensten haar met geweld wilden meenemen en haar broer in haar plaats werd meegenomen – niet vermeld heeft tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad wijst er verder op dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135). De Raad stipt verder ook aan dat, ondanks het feit dat de vragenlijst, die wordt ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken, waarin onder het luik 3 vraag 5 wordt gevraagd een kort overzicht te geven van de belangrijkste feiten die wijzen op een vrees of een risico, niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, van verzoekende partij mag worden verwacht dat zij alle wezenlijke elementen uit haar asielrelaas vermeldt (administratief dossier, stuk 10). Dit geldt des te meer voor het element dat volgens haar de rechtstreekse aanleiding vormde voor de problemen van haar man met de ordediensten en de gewelddadige invallen bij haar thuis en in haar ouderlijke huis. Het spreekt voor zich dat dergelijke elementen tot de essentie behoren van haar asielrelaas en derhalve geenszins als details kunnen worden beschouwd. Verder blijkt nergens uit deze vragenlijst dat verzoekende partij een tijdslimiet werd opgelegd binnen dewelke zij haar asielmotieven diende uiteen te zetten en werd haar bij de invulling van voormelde vragenlijst, bij luik 3 vraag 5, de gelegenheid geboden haar asielrelaas zelf te vertellen, zonder dat dit door enige bijkomende vraagstelling werd gestuurd. Ook op de slotvraag of zij nog iets had toe te voegen antwoordt verzoekende partij ontkennend. Daarenboven werden haar verklaringen haar achteraf nog voorgelezen in het Russisch, waarna zij het verslag ter goedkeuring heeft ondertekend (administratief dossier, stuk 10, p. 3). Verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat haar niet de kans werd geboden om tijdens dit interview de essentie van haar asielrelaas uiteen te zetten. De argumentatie van verzoekende partij kan door de Raad dan ook niet worden bijgetreden.

2.2.7.1. Verzoekende partij geeft voorts aan dat de vastgestelde tegenstrijdigheden en omissies te wijten zijn aan haar psychologische problemen. Zij had op het Commissariaat-generaal reeds aangegeven dat zij een document van haar psycholoog had, doch dit verloren had. Als bijlage bij haar verzoekschrift voegt verzoekende partij een kopie van dit document van 4 februari 2016 dat zij verkregen heeft van haar psycholoog (bijlage 3). Dezelfde psycholoog stelt op 26 juli 2016 een nieuw rapport op dat door verzoekende partij ter terechtzitting in kopie wordt neergelegd.

2.2.7.2. De Raad stelt evenwel vast dat uit voormelde attesten van de psycholoog van verzoekende partij louter blijkt dat verzoekende partij te kampen heeft met psychische problemen doch niet dat haar cognitief geheugen dermate is aangetast waardoor zij absoluut niet in staat zou zijn een coherent en consistent asielrelaas naar voor te brengen betreffende eenvoudige feitelijke omstandigheden die zij heeft meegemaakt in haar land van herkomst. Waar de rapporten vermelden dat verzoekende partij het moeilijk heeft om te praten over de pijnlijke elementen uit haar verleden stelt de Raad evenwel vast dat verzoekende partij bij alle gehoren steeds spontaan vertelde wat haar was overkomen, antwoordde op de gestelde vragen en niet blijk gaf ook maar één element van haar asielrelaas uit de weg te gaan. Dat verzoekende partij het moeilijk zou hebben over bepaalde zaken uit haar verleden te praten weerlegt dan ook niet de talrijk vastgestelde tegenstrijdigheden. Ook de flagrant omissies zijn door haar voormeld verweer niet te verantwoorden daar verzoekende partij aangaande het achterwege laten van belangrijke gebeurtenissen uit haar asielrelaas bij het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken zelf bij de gehoren op het Commissariaat-generaal stelt dat deze omissies te wijten zijn aan het gegeven dat zij van mening was dat het hier geen interview betrof. Voormelde rapporten doen derhalve geen afbreuk aan de door verwerende partij vastgestelde tegenstrijdigheden en omissies.

Wat nog de psychische problemen van verzoekende partij betreft, merkt de Raad op dat een psychologisch attest geen sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin verzoekende partij haar trauma opliep. Een arts/psycholoog doet weliswaar vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de exacte feitelijke omstandigheden schetsen waarbij deze verwondingen werden opgelopen (RvS 11 juni 2008, nr. 12.474; RvS 10 oktober 2007, nr. 2.468; RvS 10 juni 2004, nr. 132.261).

2.2.8. Daar waar verzoekende partij stelt dat haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken overeenstemmen met haar verklaringen tijdens haar eerste gehoor op het Commissariaat-generaal, aangeeft dat zij zich tijdens haar tweede gehoor op het Commissariaat-generaal niet goed voelde en

haar verklaringen tijdens haar eerste gehoor benadrukt, er tevens op wijzend dat de vastgestelde tegenstrijdigheden "*niet zo belangrijk*" zijn en niet volstaan om haar asielaanvraag te verwerpen, wijst de Raad vooreerst op de hiervoor vastgestelde omissies in haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (zie punt 2.2.6.2.). Dat haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken overeenstemmen met haar verklaringen tijdens haar eerste gehoor op het Commissariaat-generaal, kan dan ook geenszins worden bijgetreden. Verder dient te worden vastgesteld dat de tegenstrijdigheden allen betrekking hebben op essentiële elementen van het asielrelaas van verzoekende partij. Meer bepaald legde zij flagrant tegenstrijdige verklaringen af over de gebeurtenissen tijdens haar verblijf bij haar schoonouders en haar verblijf in haar ouderlijke woning, die uiteindelijk zouden leiden tot haar vertrek uit haar land van herkomst. Van dergelijke ingrijpende gebeurtenissen mag evenwel verwacht worden dat deze in het geheugen van verzoekende partij gegrift staan en zij hierover coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen kan afleggen, *quod non in casu*. Deze tegenstrijdigheden zijn dan ook wel degelijk van aard om de weigeringsbeslissing te gronden. Waar verzoekende partij nog opwerpt dat zij zich niet zo goed voelde tijdens haar tweede gehoor, bemerkt de Raad dat verzoekende partij tijdens haar tweede gehoor nergens opmerkte dat zij zich niet goed zou voelen (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 09/02/2016). Evenmin brengt zij hieromtrent enig medisch attest aan. Dit *post-factum* argument kan dan ook allerm minst overtuigen om de verschillen tussen haar verklaringen tijdens haar eerste gehoor en deze tijdens haar tweede gehoor te verklaren.

2.2.9.1. Betreffende de motivering van verwerende partij dat er in het kader van het onderzoek van haar asielaanvraag informatie betreffende haar asieldossier in Polen door het Commissariaat-generaal werd opgevraagd bij de Poolse asielinstanties, waarvan er zich een kopie in het administratief dossier bevindt, maar dat deze informatie niet vermogt om de voorgaande vaststellingen te wijzigen, stelt verzoekende partij dat "*in het administratief dossier (...) er alleen een klein deel (is) van haar asielaanvraag in Polen*" en dat zij "*niet weet op welke informatie de verklaringen van de wederpartij is gebaseerd*". Zij benadrukt verder nog dat haar verklaringen voor de Poolse asielinstanties niet tegenstrijdig zijn met haar verklaringen voor de Belgische asielinstanties.

2.2.9.2. De Raad merkt evenwel op dat nergens in de bestreden beslissing gesteld wordt dat de verklaringen van verzoekende partij voor de Poolse asielinstanties tegenstrijdig zijn met haar verklaringen voor de Belgische asielinstanties. Verwerende partij motiveert louter volledigheidshalve dat de informatie die werd opgevraagd bij de Poolse asielinstanties niet vermogt om de eerder gedane vaststellingen te wijzigen. Het betoog van verzoekende partij mist dan ook feitelijke grondslag.

2.2.10. Wat betreft het verweer van verzoekende partij dat de door haar verklaarde feiten niet in tegenstrijd zijn met de algemene informatie over haar land van herkomst – waarbij zij verwijst naar de informatie die door verwerende partij werd toegevoegd aan het administratief dossier – wijst de Raad erop dat de loutere verwijzing naar de algemene situatie in Dagestan niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient immers *in concreto* te worden aangetoond, waar zij evenwel in gebreke blijft gelet op haar ongeloofwaardig asielrelaas.

2.2.11. Betreffende de door verzoekende partij aangevoerde schending van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, is de Raad van oordeel dat verzoekende partij, zoals blijkt uit wat voorafgaat, niet aantoonde dat verwerende partij de feiten en omstandigheden eigen aan de zaak op niet correcte wijze zou hebben beoordeeld en geen rekening zou hebben gehouden met alle door verzoekende partij neergelegde documenten. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 13 en 14) en dat verzoekende partij tijdens de gehoren op het Commissariaat-generaal d.d. 27 oktober 2015 en 9 februari 2016 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Russisch en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215).

2.2.12. Voormelde flagrante tegenstrijdigheden en omissies betreffende wezenlijke elementen van het voorgehouden asielrelaas verhinderen terecht enig geloof te hechten aan dit relaas en laten niet toe

verzoekende partij de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet toe te kennen.

2.2.13. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij bemerkt dienaangaande in haar verzoekschrift dat er zich geen recente informatie over het land bevindt in het administratief dossier, daar de bijgevoegde informatie reeds dateert van 9 maart 2015. Verzoekende partij stelt dat de situatie sindsdien niet is blijven stil staan en dat het niet veilig is in Dagestan. Als bijlage bij haar verzoekschrift voegt verzoekende partij drie internetartikelen toe aangaande de veiligheidssituatie in Dagestan (bijlagen 4-6).

De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij met de loutere verwijzing naar de nog steeds bestaande problemen van onveiligheid in Dagestan – wat door verwerende partij in de bestreden beslissing trouwens niet wordt ontkend – niet aantoonde dat in Dagestan effectief een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet en dat er diensgevolge een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon kan worden aangenomen. Dit klemde des te meer nu uit de “COI Focus” betreffende “Dagestan – Veiligheidssituatie” van 9 maart 2015 (administratief dossier, stuk 14, landeninformatie, deel 2) blijkt dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich tegenwoordig door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging die door hun beperkte slagkracht hun acties beperken tot aanslagen tegen specifieke doelen, meer bepaald vertegenwoordigers van de overheid. De ordediensten proberen de rebellie te bestrijden met specifieke acties. Bij deze acties van rebellen en autoriteiten is het niet uit te sluiten dat ook burgers slachtoffer worden. Uit de informatie kan echter worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers ondanks een relatieve stijging de laatste jaren beperkt blijft. De situatie in Dagestan is op dit ogenblik dan ook niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een “reëel” risico op ernstige schade als gevolg van “willekeurig” geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De motivering van verwerende partij dat er in de huidige situatie in Dagestan voor gewone burgers niet langer kan gewag gemaakt worden van een ‘reëel’ risico ingevolge het binnenlands conflict mede door het gericht karakter van de nog aanwezige gevechtshandelingen wordt door verzoekende partij door de loutere vaststelling dat Dagestan nog steeds niet vrij is van problemen – zoals blijkt uit de door haar aangebrachte internetartikelen (bijlagen 4-6) – niet weerlegd. De internetartikelen bevestigen immers louter het gerichte karakter van de acties. Uit deze internetartikelen kan dan ook niet blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.14. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.15. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één september tweeduizend zestien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT